

Твърде забелжително обстоятелство въ първо зараждань-е Българскія писменности състои въ това, че първы изъ Българь, кои сж начинали щогодѣ нѣщо да списватъ или печататъ принадлежатъ къ тому нарѣчю, кою най много употреблява частицѣ а тѣ. Тѣ сж Докторъ Беровичъ, (1824), Анастасъ Стояновичъ (1825 и 1836), Петръ Сапуновъ (1828). Архим. Неоф. Кот. и Васкидовичъ.

Нъ, какъ и да ю, азъ съвършено одобрявамъ мнѣніе (и сжмъ на него) Гг. Макед. Христакія Павловича, Огняновича и Априлова кои желаятъ да изгонѣтъ изъ Грамматика си употребленіе мнимыхъ членовъ а тѣ, та, то, и О, или А.

Ако защитници ата мыслятъ да задържатъ прозносянъ-е простаго народа, то тѣя постѣпватъ противъ немски и французски филолози. Немцы безъ да глѣдять на то, чи Мекленбургскій или Гановерски простъ народъ казвалъ: икъ хе въ б и н ѣ, а вмѣсто му опредѣлили за литературенъ языкъ: и х ѣ б и н ѣ г е в е з и н ѣ. Сжщо какъ що показва исторія, сж постѣпили и Французы. Най много по това, защо грамматика не ю дълга и въ състояніе да угажда всѣкому, какъ му екимне.

Притурамъ еще че никога незабравенный Софроній Епископъ Врачанскій въ западной Българіи природенъ Българинъ, издалъ въ 1806 год. свой преводъ на просто български языкъ празничныхъ поученій за цѣлѣ година, нѣ нигдѣ не притури ни при юдна дума члена а тѣ, та, то. Нека сравнимъ зачало 18 Ев. отъ Матѣея преводъ Софронія, Сапунова, Неофита и Църковное.